

GEMMA BRUNA

Periodista, autora del blog 'De Petita'

Espineta Bruna es recorda com una nena tímida i sempre encuriosida per com havien estat els seus pares de petits i admet que té una pena perquè mai va aconseguir que la seva àvia deixés anar la seva història normal, la d'una nena de la Guerra Civil.

“Si tens una àvia o un avi no deixis de preguntar-los com era la seva vida”

MARTA RODRÍGUEZ

“Cap problema”, respon a la iniciativa de fer l'entrevista en un parc infantil de l'Eixample. Gemma Bruna, aquest any arriba a uns 40 esplèndids, també diu que s'hi avé al joc que li proposa la fotògrafa d'enfilarse a un tobogan per captar una imatge d'infantesa agradable que il·lustri aquesta entrevista que girara al voltant d'aquells meravellosos anys, sovint idealitzats pel pas del temps, de vegades recordats a través de records aliens. Aquesta periodista barcelonina fa de la seva passió d'escriure una afició i en hores perdudes recull les històries infantils d'amics i coneguts i les penja al seu blog, que no podia ser d'altra manera, ha titulat De petita.

Quant de nostàlgia veu en els nostres records d'infància?

Es recorda amb nostàlgia, si lògicament si has tingut una bona infància, perquè ha estat una etapa de bon tracte, de coto-fluix. Però en molts casos també ho viuen com a superació d'algun fet traumàtic. Moltes de les pors, de les inseguretats s teixeixen a la infància i anys després, amb 30 40 o 50 anys et tornen a sortir i et preguntes d'on ve.

I endolcim molt la història?

De vegades s'endolceixen aspectes i històries però sovint perquè els has passat tantes vegades pel sedàs, i els has digerit tant que ja has fet el teu propi record. Això no és dolent.

Per què un blog a la infància?

Diuen que la manera més fàcil de començar amb l'escriptura creativa és buscar els teus propis orígens i jo crec que la infància és la pàtria dels nostres records. Amb 12 o 13 anys, ja feia contes i relats i després vaig decidir fer periodisme perquè m'agradava escriure, no perquè volgués ser corresponsal de guerra. Durant la carrera i després exercint, totes aquelles històries van quedar enre fins que el 2012, quan ja portava molts anys al periodisme i la comunicació, vaig tornar a tenir la necessitat d'escriure i la infància va ser un bon recurs. Segurament si aquesta necessitat l'hagués tingut fa 10 anys hagués escrit els relats al meu ordinador i allà s'haguessin quedat però els del meu voltant em van animar a fer un blog.

El blog no és un recull d'històries pròpies sinó de gent anònima.

La majoria són gent del meu entorn i parlant amb ells te n'adones que molts trets del caràcter o altres detalls tenen origen en la infància.

I què li interessa de les infàncies?

Dins del blog hi ha petites històries d'infància que són petits detalls o anècdotes. Per exemple, un amic meu que va estudiar amb mi Periodisme i ara és tenor i recorre els auditoris de tot el món cantant òpera i al blog explica els seu origen a l'escolania de Montserrat.

En alguns casos pot ser terapèutic?

En casos durs i difícils, el fet de parlar i de recordar sobre aquell aspecte pot ajudar a aquella persona però en realitat l'objectiu del blog no és fer teràpia perquè jo no sóc psicòloga. Però de vegades, aquest trauma s'ha pogut reflexionar i ara s'explica com una superació. Per exemple, el cas d'un home que ara té 50 anys que, a partir de la seva devoció per les nines Nancy, explica clarament un cas de bullying. El missatge no és dir que aquesta persona va quedar ensorrada per un cas que en aquell moment va ser molt dur sinó que ha sabut donar la volta a aquella situació i tirar endavant.

Necessita que l'entrevistat tingui prou perspectiva per fer un post?

He tingut l'oportunitat d'entrevistar adolescents però al final els he descartat perquè no tenen prou perspectiva. Els meus entrevistats tenen en comú que han tingut prou trajecte perquè aquest relat amb l'edat adulta tingui una mica de coherència. Cap als 60 o 65 anys, gent que ha viscut més temps del què li queda per viure, té necessitat de fer memòria i recordar perquè està aquí i de deixar un llegat. «Si un dia em moro que els meus records els reculli algú», diuen.

Amb tantes xarxes socials i fotos de cada pas de les nostres vides, el record de la canalla d'ara serà diferent?

Jo crec que un blog com el meu seria molt diferent dintre de 10-15 anys perquè els adolescents i nens ara viuen molt més ràpid. Jo sóc del 1976 i segurament la meua infància era molt similar a la dels de la generació 10 anys més grans: Barcelona ni el nostre entorn, els models familiars, la manera de viatjar i de comunicar-nos no eren tan diferents i per tant la infància era més semblant.

Sempre ens quedaran els avis.

Si tens un avi o àvia no deixis de preguntar-los com era la seva vida. Primer perquè forma part de la teua pròpia història i després que t'obre un món brutal perquè et separen molts anys i una vida molt diferent de l'actual.

Què és això del Calaix del Record?

És un projecte que ha nascut de la llavor de De Petita. Quan he entrevistat gent gran per al meu blog sempre acabaven per preguntar-me on es publicaria la seva història. Volien dir, en paper perquè li volien ensenyar als fills. Vaig pensar que al darrere hi podia estirar el fil dels records i la infància i com tinc experiència a fer memòries per encàrrec, amb una companya hem ideat aquest producte on tu regales o t'autoregales el procés per escriure les teves pròpies memòries o bé un petit relat en forma de petit llibre. —

La periodista Gemma Bruna recull en el seu blog històries de les infàncies d'altres RUTH MARIOT